

El principal producte d'aquella terra és la fusta procedent dels seus grans boscos, però aquest capítol el podem compensar amb les nostres exportacions normals d'oli d'oliva, olis fins i més d'un milió d'hectòlitres de vi, productes que ells no tenen. Es més, tenim a favor nostre sensibles diferències en l'explotació minera, ja que Finlàndia no extreu més que pirites de coure amb petites quantitats de níquel, sofre, plom, or i argent, i àdhuc li és insuficient la producció de ciment. Ultra diversos minerals, Catalunya explota alumini, plom, manganès i, més bo o més dolent, també tenim carbó que ells no tenen, però la partida més important és l'exportació de mineral de potassa equivalent a més de 100 tones de clorur potàssic pur. La producció catalana de ciments naturals és de 400.000 tones; 600.000 tones de portland i unes 27.000 tones de ciments blancs, xifres que representen respectivament el 67, 22 i 55 % de la producció total de l'Estat espanyol.

La indústria finlandesa té una mica de tot. Sobresurten, però, les indústries derivades de la pesca, de la llet, i de la fusta, construcció de vaixells, fabricació de pasta de paper, etc... Pel costat català ens referirem només a la indústria del suro, que exporta el 85 % de la producció; la química que dona feina a més de 35.000 obrers; la mecànica que produeix des d'una agulla fins a una locomotora; i la textil que ella sola aporta el 25 % de tota la renda industrial de l'Estat espanyol.

Seria difícil determinar ben exactament quin dels dos països té els recursos de més vàlua, si bé Finlàndia té dues grans avantatges sobre nosaltres. La primera és el fet de no tenir NI UN SOL ANALFABET, malgrat les dificultats que li comporta per l'ensenyament la inclemència del temps durant gran part de l'any i la multitud de petites poblacions isolades entre boscos i maresmes. Allà tothom coneix els recursos veritables i possibilitats de la nació i ningú no els pot enganyar.

A Catalunya d'analfabets tampoc n'hi hauria, ja que hem demostrat a bastament el nostra afany de saber i de crear tota mena de centres docents d'acord amb les pedagogies de darrera hora, tot lo qual hem vist suprimit i destruït després. Estem encara sota la fèrula d'un Estat feudal, que amb monarques, amb presidents de República, o amb dictadors, s'ha esforçat en mantenir els pobles que té junyits en la major ignorància, amb la finalitat de poder fer-los creure el que li convé, i dominar-los així, amb més facilitat. Així, hem vist a Barcelona en els darrers temps un promedi anyal de 18.000 infants sense escola. D'aquesta feisó el govern de Madrid pot ventar-se de què a Espanya NO MES hi ha un 17 % d'analfabets, o sigui, més de cinc milions d'habitants. I àdhuc admetent que aquest xifra sigui certa, Espanya pot estar "orgullosa" d'ocupar un dels darrers llocs entre els països més... atrassats del món.

L'altre avantatge dels finlandesos és que ells mateixos poden dirigir i administrar llurs recursos econòmics com millor els plagui. Nosaltres no podem instal·lar noves indústries ni transformar les que tenim, ni modernitzar-les. Estem supeditats al caprici i a la incompetència de xupòpters i pedants que s'enriqueixen amb els impostos i les multes que ens obliguen a pagar. Organitzen manufactures per a competir amb les nostres; fan impossible el comerç exterior amb sobrepreus a les matèries primes com també a les exportacions. Disposen de tots els nostres recursos sense ordre ni concert, anorrenant les activitats, i provoquen perturbacions o bé trameten agents desordenadors o bé fomentant la misèria i la desesperació del treballador. Ens diuen que l'economia catalana cal que marxi en funció del mercat espanyol. S'escau, però, que aquest mercat té un nivell tant pègon i és tant pobre que es torna un xuclasang constant i estèril.

Les necessitats dels temps moderns no permeten que cap nació pugui viure sota una absoluta autarquia econòmica, però la independència política i l'autolirecció i administració dels propis bens no implica pas l'aïllament. Si els espanyols creguéssin que una Catalunya independent mai pot prosperar, ens donarien totseguit la independència esperant que molt aviat tornariem a raure a les seves urpes, però ells són els primers convençuts de què això no esdevindria, per la qual cosa utilitzen contra nosaltres tota llei de mitjans d'opressió. Si no ens necessités, si fossim un llast per ells, millor els convidaria amollar-nos.

Nosaltres estem pagant d'un bon troç mes, i durant molt més temps que no pagà Finlàndia, per lo tant aquell que ens digui que una Catalunya independent no podria desenvolupar-se, o bé és un ignorant i enemic, o bé un traïdor, si és català.

Almogàver

Nòtula: Dades finlandeses: "Calendario Atlante De Agostini" Novara, 1957

Dades catalanes: "Revista Financera del Banc de Vizcaya".-